

Den Lyd gjorde hende tavs. Det var Doktor Gaardbos Signal.

»Jeg sad for lidt siden og tænkte paa dig,« sagde Præsten, da Broderen humpede ind og de var bleven alene. »Var du ikke kommen, havde du imorgen faaet mit Besøg.«

»Noget paafærde?«

»Ja . . . men først du! Hvem er bleven syg her?«

»Ingen. Det er en Barselaffære.«

»Saa er det vel Hans Andersens Kone?«

»Ja. Jeg var knap kommen hjem og havde faaet lidt i Skrutten, saa blev jeg ringet op. Du veed, det er denne Narkose de nu allesammen tigger om. Selv den kraftigste Bondekone vil ikke længer føde sit Barn paa naturlig Vis. Og saa maa de efter min Mening næsten hellere slet ingen Børn faa. Men nu har jeg alligevel lovet at blive i Nærheden, indtil Affæren er overstaaet.«

Doktoren sagde dette mens han med Hænderne paa Ryggen bøjede sig over det dækkede Bord for at mønstre Retterne.

»Naa, det maa jeg sige!« fortsatte han saa. »Du mæsker dig sandelig! Tre skeløjede Sild — og Ost! Martinsen forkæler dig ordenlig. Hvorlænge har du i Sinde at fremture i det Velleved? . . . Alvorlig talt, Bror, dette her gaar ikke i Længden. Det Asen sulter dig jo. Du maa tage dig sammen og stroppe